

INHOUD

Voorwoord 3

ACTIEF

Techniek / Robots 4

Een nieuwe wereld, een nieuw begin 6

Schaken op school 8

Bezoek aan de hemel 9

KRAS 10

INFORMATIEF

Schakeltjes 12

Lief en leed 13

Hanne Carlé al jaren diplomaat in New York:

“Nooit gedacht dat ik in die wereld zou terechtkomen” 14

SPORTIEF

Vivianne Michiels koos boksen als hobby:

“Dit is nog maar een begin” 16

CREATIEF

Visueel dagboek 18

PRODUCTIEF

SP.Ace: Kiruna 20

Noord-Italiaanse mijmeringen. Onze eindejaarsreis 23

cover vooraan: Robot uit de les techniek

cover achteraan: Een fijne vakantie in cyanotype

COLOFON

SCHAKEL

juni 2023

driemaandelijks tijdschrift
van het Sint-Pieterscollege

REDACTIE

Anna Bloemen

Erik de Schrijver

Hans De Valck

Willy Goossens

Johan Pijpops

René Van Noyen

Greet Walschap

Léon Theodorstraat 167

1090 Jette

tel. 02/426 85 15

fax 02/425 47 50

E-MAIL

ASO@sint-pieterscollege.be

ADMINISTRATIE

secretariaat van het college

DRUK

Leleu Group

FOTO'S

Johan Pijpops

VERANTWOORDELIJKE

UITGEVER

Jasenka Van den Bergh

Léon Theodorstraat 167

1090 Jette

VOORWOORD

Iedereen start het schooljaar vol goede moed. Om het dit jaar beter te doen, om toch die extra hobby te kunnen oppikken of gewoon op eender welk vlak. 1 september is voor ons van groter belang dan 1 januari. Er volgt een verhoogde nood aan aanpassingsvermogen om in een (eventueel) nieuwe klas toch weer te kunnen aarden en je aan te passen aan het volgende jaar. Om dan dat jaar voorbij te zien te vliegen (met uitzondering van 2020 en 2021 want daar was corona spelbreker). Weeral een jaar dat niet meer terugkomt, maar een nieuwe kans om je te richten op het volgende jaar. Zo vliegen die zes jaren voorbij. In het eerste middelbaar kom je alleen toe met je veel te grote rugzak. Omdat je het om de één of andere reden nodig vond om toch nog die extra map van Frans mee te sleuren.

Voor ons, vijfdejaars, lijkt die eerste schooldag in 2018 absoluut niet zolang geleden. Maar kijk, hier zijn we toch, op weg naar het zesde middelbaar. Wanneer we deze Schakel volgend jaar in handen krijgen, zwaaien we af. Maar eerst volgt nog een jaar vol plezier. Een laatste jaar! Eén dat ons voor altijd moet en zal bijblijven.

We kijken er naar uit, om alles uit dat laatste jaar te halen dat erin zit. Om te zorgen dat we er 100% voor gaan. In het eerste middelbaar kwamen de (toenmalige) zesdejaars ons uit de klassen halen om naar de 100 dagen te komen kijken. Nu is het bijna aan ons. Binnen 8 maanden staan wij daar, is het aan ons om de sfeer te brengen, de eerstejaars te inspireren. Iets dat wij (hopelijk) net zo goed zullen doen als zij toen.

Daarnaast is er ook nog de eindejaarsreis, waar ik elk jaar al nieuwe, ongelooflijke verhalen over heb gehoord. Een reis die, wanneer ik in het eerste middelbaar zelfs nog geen meter 60 mat, beschouwde als een reis voor mensen die bijna volwassen waren. Over bijna volwassen ben ik nu wel niet zo zeker meer (hoewel 18 natuurlijk wettelijk wel onder volwassen valt). We proberen er allemaal het beste van te maken, als halve toerist het overgrote deel van de tijd. Nog helemaal niet als volwassenen, maar we zijn er wel naar op weg; en één jaar kan veel veranderen.

Komaan allemaal, het schooljaar zit erop. Nu volgt er de welverdiende vakantie waar iedereen zo naar uitkeek. Om dan volgend jaar, weeral een nieuw jaar vol goede moed aan te vatten.

Lore De Becker (5LAWI)

ACTIEF

Techniek / Robots

In de wereld van vandaag, met al zijn uitdagingen, is het van groot belang dat leerlingen worden geprikkeld om creatief en innovatief te denken. Dit is precies waar we ons in de lessen Techniek, dankzij het nieuwe leerplan, steeds meer op richten. Waar vroeger nog sterk de nadruk lag op elektriciteit (zoals de welbekende AND-OR-NOT poorten) en werken met hout, is er vandaag meer ruimte voor ICT en STEM (Science, Technology, Engineering, Mathematics) binnen het vak Techniek.

Hoe vertaalt dit zich in de praktijk? We stimuleren leerlingen om de concepten die ze in de klas leren, te vertalen naar tastbare resultaten. Dit betekent dat ze niet alleen begrijpen hoe een schakeling werkt, maar ook in staat zijn om een elektronisch apparaat te ontwerpen en te bouwen

dat aan specifieke behoeften voldoet. Het gaat dus niet alleen om het begrijpen van basisconcepten, maar ook om het ontwikkelen van probleemoplossende vaardigheden. Hierbij worden ze aangemoedigd om te experimenteren, te onderzoeken en creatieve oplossingen te bedenken voor uitdagende problemen.

Een voorbeeld hiervan is het Sociale Robot project (gebaseerd op een project ontwikkeld door Dwengo) dat we momenteel in het eerste middelbaar tijdens de lessen Techniek organiseren. De bedoeling van dit project is dat de leerlingen (in groep) een robot bedenken, ontwerpen en realiseren, die mensen kan helpen en

met hen in interactie treedt op een positieve manier. Hiervoor krijgen ze een microbit en servomotoren ter beschikking die ze zelf moeten programmeren aan de hand van hun Chromebook. Leerlingen starten met een brainstorm gevolgd door het maken van een technische tekening en een werkplanning voor de komende lessen. Terwijl ze nadien zelfstandig werken aan de realisatie, botsen ze wellicht op tal van problemen. Met de nodige begeleiding trachten ze voor elk probleem een oplossing te vinden. Vaak starten

leerlingen bijvoorbeeld nogal onrealistisch en leren snel hun plannen bijstellen.

Deze benadering moedigt samenwerking en teamwork aan. Overeenkomen en luisteren naar elkaar is namelijk voor vele leerlingen in het 1ste middelbaar niet altijd even gemakkelijk en helpt dus bij het ontwikkelen van vaardigheden op het vlak van communicatie, leiderschap en organisatie.

Leerlingen leren ook zichzelf te reguleren. Ze oefenen namelijk een zelf vooropgesteld doel te realiseren binnen een beperkte tijd en zo nodig bij te stellen. Vooral de vrijheid die ze krijgen binnen het project maakt het zo leerrijk. Er valt namelijk niet rond te kijken. Dit vermogen tot zelfregulatie zal ongetwijfeld nog van groot belang zijn tijdens hun verdere schoolcarrière.

We zien dat de leerlingen niet alleen de ingenieurs van de toekomst worden, maar ook de architecten van een betere wereld. Laten

we deze nieuwe benadering omarmen en enthousiast zijn over de mogelijkheden die ze biedt.

Rafael Hautekiet

ACTIEF

Een nieuwe wereld, een nieuw begin

Op donderdag 27 april gingen de leerlingen van het eerste en het tweede jaar kijken naar het recentste kassucces van Studio 100: de musical Red Star Line. Met de bus werd de hele eerste graad naar het Pop-Up Theater te Puurs gevoerd. Red Star Line is de volgende musical in het lijstje van klinkende Studio 100-uitvoeringen, met name 14-18, 40-45 en Daens. Net zoals de pas genoemde musicals, is ook het verhaal van Red Star Line geworteld in onze recente geschiedenis. Tussen het einde van de 19de en het begin van de 20ste eeuw zijn maar liefst om en bij de twee miljoen mensen vanuit Antwerpen richting Amerika gevaren met de Red Star Line, een Belgische rederijdienst die actief was tussen 1872 en 1935.

Twee uur lang werden we honderd jaar terug in de tijd gekatapulteerd. Het was een ware spektakelmusical. Er werd uiteraard live gezongen en gedanst, en daarnaast waren zowel de tribunes als de podia mobiel. Je moest als toeschouwer dus goed op je stoeltje blijven zitten! Toen een enorme storm het schip teisterde in het verhaal, werd er zelfs water over ons heen gespreid.

De cast bevatte een heel aantal klinkende namen. Van de partij waren onder anderen Jelle Cleymans, Peter Van De Velde, Carry Goossens en Free Souffriau.

Het verhaal gaat over twee gezinnen die elk hun redenen hebben om de oceaan over te steken en hun lot te beproeven in Amerika. Zo was er Jan Leemans, vertolkt door Jelle Cleymans, die een

job als ingenieur aangeboden kreeg. Hij had namelijk een automatische vaatwasser uitgevonden. Hij moest echter zijn verloofde Marie achterlaten in België, maar belofde haar dat ze elkaar in Amerika zouden weerzien. Aan de andere kant heb je de familie Steyaert. Vader en moeder Steyaert hebben weinig behoefte om het dorp te verlaten, maar een onverwachte gebeurtenis dwingt hen te vluchten.

Op de boot ontmoeten de verschillende verhaallijnen elkaar.

Ondertussen vergaat het Jan in Amerika minder goed. Door allerlei tegenslagen staat hij op een bepaald moment zelfs op het punt om te trouwen met de dochter van zijn baas, ondanks zijn verloving met zijn ware liefde Marie. Zoals het een verhaal van Studio 100 echter betaamt, komt Marie nét op

tijd aan in Amerika en kan Jan alsnog met haar samen zijn: eind goed, al goed.

Studio 100 wilde met de musical een eerbetoon brengen aan alle mensen die om welke reden dan ook gedwongen worden om te vluchten uit hun land van herkomst, zoals uit de epiloog van het verhaal blijkt. Daar zijn ze alvast wonderwel in geslaagd.

Anna Bloemen

ACTIEF

Schaken op school

Sinds enkele weken heeft de eerste graad er een middagactiviteit bij: een schaakclub. Op initiatief van enkele leerlingen uit voornamelijk 1 PL E (Arman, Adam en Vigo) werden er onder aanvoering van mevrouw Salden enkele schaaksessies gepland op donderdagmiddag. De leerlingen spelen op hun Chromebook tegen elkaar.

‘Tijdens de lessen PWW op vrijdagmiddag zijn we als klas op het idee gekomen om een schaakclub op te richten en hebben we het voorgelegd aan mevrouw Salden’, aldus Vigo uit 1 PL E.

Sedert het begin van dit schooljaar hebben alle leerlingen van het eerste tot en met het vierde jaar een eigen Chromebook. Naast het gebruik ervan voor de schoolvakken, merkten we dat de leerlingen ze ook gebruikten om tegen elkaar

het schaakspel te spelen. Die heropleving van het schaken – een eeuwenoud bordspel – dankzij de digisprong, kunnen we enkel toejuichen. De leerlingen ontwierpen een affiche, en er werd veel mondelinge reclame gemaakt. We kunnen dan ook van een succes spreken: elke week bonden tien tot twintig leerlingen de strijd aan met elkaar. Sommigen speelden op het scherpst van de snee, bij andere duo’s primeerde de gezelligheid van een rustige middagpauze schaken.

Aan het woord zijn enkele leerlingen die uitleggen waarom zij graag naar de schaakclub komen.

‘Wat ik zo leuk vind aan schaken, is het strategische element. Je moet goed vooruit kunnen denken, bij elke zet moet je al aan de volgende zetten denken.’ Aidan, 1 LA B

‘Ik vind het vooral leuk dat je goede tegenstanders hebt, dat maakt het echt spannend en op die manier blijf je gefocust.’ Célestin, 1 LA B

‘Ik geniet ervan dat ik samen met mijn vrienden kan spelen tijdens de middag.’ Win, 1 LA C

Hopelijk is de schaakclub nog een lang leven beschoren!

Anna Bloemen

ACTIEF

Bezoek aan de hemel

Op 17 maart waren de leerlingen van 5GRWE/LAWE/LAWI uitgenodigd voor de 'sneak preview' van de opendeurdagen van Hemel 75, het woonhuis en tegelijkertijd de kunstgalerie van Luc Van Cauter. Luc is kunstschilder en -verzamelaar, zijn partner Stefanie Van Raes is fotografe. We deden dit in het kader van de vraag 'Wat is voor mij kunst?' naar aanleiding van de bespreking van de kunst in het interbellum en de gedichten van Paul Van Ostaijen. Vermits Luc tot 14 jaar terug ook onze PO-leraar was, beheerst hij nog altijd de kunst om jonge mensen te boeien.

‘We kregen niet alleen een interessante blik op zijn kunstwerken en verzamelingen, maar ook op zijn persoonlijke leven. De ruimtes waren een soort middenweg tussen huis en museum. Dit had ik nog nooit

eerder gezien en vond ik wel intrigerend.”
(Geike De Backer 5LAWI)

Luc en Stefanie wonen dus permanent in een steeds wijzigende omgeving, voornamelijk gevuld met Art-Deco uit het interbellum, en alle kunstvoorwerpen en meubels in hun woning zijn ook te koop. Gelukkig lieten we de rugzakken op school, want er was – zelfs voor 8 leerlingen en één leerkracht – weinig bewegingsruimte en we wilden natuurlijk niets omstoten of beschadigen.

‘Heteerstewatmeopvieltoen ik het huis binnenwandelde, was de geur van antiek. Niet dat het stonk, maar je begreep direct dat je in een huis vol met kunst stond. Na enkele minuten vielen ook de rust en stilte in het huis op, we stonden als het ware in een huis waar niemand woonde. Niet alleen de kunst, ook de kunstenaar zelf was

interessant en de moeite waard om je aandacht aan te geven.”
(Théo Strobbe 5LAWE)

Luc nam ons ongeveer anderhalf uur lang met gepaste trots op sleeptouw doorheen zijn woning en tuin, en hij nam ruim de tijd om in gesprek te gaan met de leerlingen over zijn leven en werk.

‘We hebben niet alleen zijn kunstwerken leren kennen, maar ook vertelde hij ons wat zijn motivatie was voor bepaalde kunstwerken en ik vond het wel leuk om ernaar te luisteren. Hij gaf persoonlijke informatie die zijn kunstwerken specialer maakte.’

(Sarah Maamar 5GRWE)

Greet Walschap

SCHAKELTJES

STEM-beurs

De STEM-beurs stelde het werk van onze leerlingen van het 1ste t.e.m. 6de jaar ten toon en dit zowel voor ouders, leerkrachten als leerlingen. De leerlingen gaven verschillende demonstraties en zorgden ook steeds voor een deskundige uitleg. Zo toonden ze o.a. de sociale robots die ze ontwikkelden, demonstreerden ze hoe je een drone moet besturen en kregen we uitleg over onder meer een reis naar Mars, de gammaspectrometer, de plantengroei op de aarde, de maan en Mars.

SCHAKELTJES

SCHAKELTJES

DNA

6WE verplaatste zich dit trimester in het kader van de lessen biologie naar het biotechnologisch laboratorium van de Odisee Hogeschool te Gent. Ze voerden er 2 practica uit en leerden zo DNA te knippen en zichtbaar te maken en Sars-COVID-2-antilichamen te detecteren met de ELISA-techniek.

Fuif

Eind mei toerden de leerlingen van de 1ste graad de polyzaal om in een prachtige zaal. Peters en meters zorgden voor de muziek en de sfeer zat

SCHAKELTJES

SCHAKELTJES

meteen goed. De fuif van de 1ste graad was dan ook een succes.

Fietspooling

De jaarlijkse fietspooling, georganiseerd door het oudercomité, zorgde er opnieuw voor dat meer leerlingen de weg naar het college met de fiets aflegden. Via uitgestippelde routes en onder begeleiding konden leerlingen de optimale fietsroute naar het college ontdekken. Bij aankomst kregen de leerlingen een gezonde versnapering en de dag werd afgesloten met de verloting van 20 bioscooptickets onder de deelnemers.

SCHAKELTJES

LIEF & LEED

Geboortes

14/04/2023

Louis en George, zoontjes van Abner Sergooris en Charlotte Cloetens en kleinzonen van Naïma Van den Broeck (Ik)

09/05/2023

Roxanne, dochtertje van Katrien Vierendeel (Ik) en Jeroen Pladijs

INFORMATIEF

Hanne Carlé al jaren diplomaat in New York: “Nooit gedacht dat ik in die wereld zou terechtkomen”

Toen Hanne Carlé in 2004 op het college haar studies Grieks-Wiskunde beëindigde, had ze er geen flauw idee van dat ze ooit in de internationale diplomatenwereld zou terechtkomen. Op dat ogenblik was acteren immers het ordewoord. Intussen verblijft Hanne al meer dan vijf jaar in New York, waar ze bij de Verenigde Naties in het kader van de internationale relaties als expert de Europese Unie vertegenwoordigt. Haar focus ligt er vooral op de vrouwenrechten en de gendergelijkheid.

Geen wonder natuurlijk dat Hanne in eerste instantie voorbestemd was om actrice te worden. In haar laatste humaniorajaar kreeg ze immers een belangrijke rol in het door de VRT uitgezonden politiefuilleton Witse. Later zou ze nog een rol aangeboden krijgen in een andere politiserie, met

name 'Flikken'. “Iemand van het productiehuis had me zien spelen op het schooltoneel, vandaar”, blik Hanne nog eens terug. “Dat schooltoneel was trouwens één van de tofste ervaringen die ik op het college kon meemaken. Een echte aanrader voor de huidige leerlingen! In het vijfde jaar speelde ik in een stuk van Luigi Pirandello, in het zesde stond de klassieker 'De Vrek’

op het programma. Maar wat een heerlijke beleving was dat telkens, van de audities tot en met de apotheose in het CC van Strombeek! Die grandioze ervaring motiveerde me om me na de humaniora in te schrijven in de Toneelacademie van Maastricht.”

“Na een semester realiseerde ik me echter dat ik liever aan de universiteit wilde studeren en stopte ik in Maastricht. Aan de Universiteit van Gent werkte ik dan een master af in Taal en Letterkunde, meer bepaald in Spaans en Engels. In mijn voorlaatste masterjaar trok ik in het kader van het Erasmus Project naar de universiteit van Madrid om me verder in het Spaans te bekwamen. Ook in mijn privéleven komt dat Spaans me nu goed van pas. Mijn partner is immers afkomstig van Colombia. Die verblijven in het buitenland

zouden me later aardig op weg helpen om de richting van de internationale diplomatie in te slaan.”

En ook daarna hield het studeren niet op. Er volgde nog een bijkomend masterjaar in Londen, meer bepaald aan de School of Economics and Political Sciences. “Ik koos heel bewust voor een specialisatie in Europese studies. Dat was dan ook de reden waarom ik daarna de stap gezet heb naar de internationale dienst bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar heb ik gedurende vier jaar onderhandelingen kunnen voeren binnen de Europese Raad in het kader van de migratie. Ik werkte er regelmatig samen met de collega's van Buitenlandse Zaken. Het diplomatiek examen was dan de volgende logische stap om mijn horizons te verbreden. In Europa werk je met 27 landen die allemaal zowat hetzelfde doel hebben, maar een wereldwijde organisatie zoals de Verenigde Naties is toch nog iets helemaal anders. Daarbij had ik het geluk om New York als eerste

post aangeboden te krijgen. Net op dat moment had België als lid van de Veiligheidsraad immers extra mankracht nodig. De diplomatie is een prachtige job, al is er nog veel werk aan de winkel om het Belgisch diplomatiek korps representatief te maken voor onze samenleving.”

“Na gedurende vier jaar België vertegenwoordigd te hebben in de VN, ben ik in New York kunnen blijven met een nieuw mandaat, deze keer vanwege de Europese Unie, waar ik als expert-adviseur ben ingeschakeld op het gebied van gendergelijkheid en vrouwenrechten. De situatie voor vrouwen wereldwijd is immers nog steeds dramatisch, in het bijzonder in landen als Iran en Afghanistan. Op dat vlak coördineer ik onder meer de posities van de verschillende Europese lidstaten. Maar ook dit mandaat loopt over enkele jaren ten einde, meer bepaald in 2026. Dat is zo de regel in de diplomatie. Na een periode van tweemaal vier jaar kom ik onvermijdelijk terug naar Brussel en eigenlijk kijk ik daar wel naar uit.

Diplomaten mogen immers hun contacten met het moederland niet verliezen. En daarbij hebben we het in vergelijking met de States in België zo goed.

Wat er daarna komt, is nog koffiedik kijken. Maar in die tussentijd heb ik het hier in Brooklyn erg naar mijn zin, hoor. En dan is er nog León, mijn éénjarig zoontje dat hier al mijn aandacht verdient. Hij zal alvast in een mooi taalbad worden gedompeld. Zelf praat ik er mee in het Nederlands, mijn partner doet dat in het Spaans en samen voeren we onze conversaties in het Engels.”

Willy Goossens

(Oud)-Leerlingen die geïnteresseerd zijn in het diplomatiek examen kunnen terecht op: <https://diplomatie.belgium.be/nl/nieuws/werken-voor-de-belgische-diplomatie>. Voor nog meer info: Hanne kan gecontacteerd worden via LinkedIn.

SPORTIEF

Vivianne Michiels koos boksen als hobby: “Dit is nog maar een begin”

Heb je al eens gehoord van ‘Savate’? Wel, Vivianne Michiels, leerling van het vijfde jaar Wiskunde-Wetenschappen, kan er je alles over vertellen. “Het is nu al het tweede jaar dat ik deze vorm van boksen, ook wel ‘boxe française’ genoemd, beoefen”, klinkt het enthousiast. “Toen de coronapandemie achter de rug was, vond ik immers dat het tijd werd voor een nieuwe sportieve hobby. Waarom niet boksen, dacht ik bij mezelf. En zo heb ik dankzij mijn beste vriendin Clara een nieuwe passie ontdekt.”

Voor wie niet vertrouwd is met Savate, kunnen we vertellen dat het een Franse gevechtssport is waarbij zowel de handen als de voeten gebruikt worden. Eigenlijk worden in deze discipline een aantal elementen van het Engelse boksen gecombineerd met

sierlijke traptechnieken. De sport ontstond rond 1800 in Parijs bij straatgevechten. De Franse zeilers van toen hebben eveneens een steentje bijgedragen in de ontwikkeling van deze sport. Ze hadden immers op hun zeilschip de beide handen nodig om hun evenwicht te bewaren, dus werd er een soort schopspel gecreëerd. De naam is afgeleid van een zwaar schoeisel dat in het begin van de negentiende eeuw gedragen werd. Savate is trouwens de enige vechtsport waarbij schoenen worden gedragen.

“Mijn vriendin Clara, die al acht jaar met deze gevechtssport bezig was, inspireerde me om er ook aan te beginnen”, vervolgt Vivianne, die tot in het eerste middelbaar vooral met de loopsport bezig was. “Jammer genoeg was mijn vriendin enkele weken later niet meer in staat om te

boksen omdat ze een letsel aan de knie had opgelopen en nadien haar voet fel verstuikt had. Van dan af leek het of ik haar weg verder aan het afleggen was. Nu is ze zelfs mijn beste supporter geworden. Maar een of andere dag zal ze het boksen wel hernemen. Trainen doe ik nu elke woensdag- en vrijdagavond bij de club Free Time Savate in de Cross-Fit van Wommel. In die club zijn de meeste sparring-partners ouder dan ik, maar ze zijn allemaal enorm vriendelijk.

Zo is Cyril (op de foto) nationaal kampioen Combat en vice-kampioen Assaut.”

En hoe ziet zo’n trainingssessie er eigenlijk uit? “We starten natuurlijk met de opwarming, een mix van meerdere keren twintigmaal pompen, touwspringen, squats, sit-ups en stretchoefeningen voor de benen. Daarna toont de trainer ons een aantal specifieke combinaties die we dan per twee moeten uitvoeren. Tijdens zo’n training bokst iedereen eens met iedereen zodat je van verschillende personen kan bijleren. De sessie gaat dan verder met een partijtje vrije boks zoals dat in de gewone competitie gebeurt: driemaal twee minuten met kortere pauzes tussenin. Het is daarbij uiteraard niet de bedoeling om met een K.O. te willen uitpakken. Om te eindigen staan er dan nog oefeningen voor de buikspieren op het programma. Toen ik er indertijd aan begon, vond ik die opwarming en het vrije boksen toch een zware bedoening, maar naarmate

de maanden verstreken, werd ik er almaar beter in. Voor het boksen heb je alvast een sterke mentale discipline nodig, maar die leerde ik ook door deze sport op de juiste manier te beoefenen.”

Vivianne nam begin dit jaar in Erezée voor het eerst deel aan een echte competitie. “Dat was dan wel in hetgeen men ‘Assaut’ noemt, een toch wel intensieve discipline waarin de techniek primeert. Hard slaan is er, in tegenstelling tot de Combat-competitie, verboden. Het doel is om in die beperkte tijd de tegenstander zoveel mogelijk te raken en uiteraard tegen zijn klappen. Ik werd er ingeschreven onder het niveau ‘gematigd’. Ondanks het feit dat mijn tegenstandsters heel wat meer ervaring hadden, won ik één van mijn twee wedstrijden. Nog voor ik het resultaat kende, vertrouwde ik mijn trainers toe dat het voor mij niets uitmaakte of ik nu won of niet. Ik vond het gewoon leuk. Ervaring opdoen en er plezier aan beleven, dat was voor mij

veel belangrijker dan het resultaat zelf.”

En is dat boksen dan toch niet een pijnlijke bedoening? “Ik ben het intussen allemaal zo gewoon dat ik nog amper echte pijn voel, allicht omdat ik daar ook veel minder op let. We dragen trouwens heel wat degelijk beschermingsmateriaal. Vroeger liep ik vaker blauwe plekken op, maar dat is nu al een flink stuk verminderd. Een echte blessure heb ik echter nog niet opgelopen”, stelt Vivianne ons gerust. “Of ik nog andere hobby’s heb? Jazeker, ik ben recent met ijsschaatsen begonnen en verder speel ik thuis ook piano. Maar ik ben vooral benieuwd naar wat de toekomst me op het gebied van boksen zal brengen. Want dit is voor mij eigenlijk nog maar het begin.”

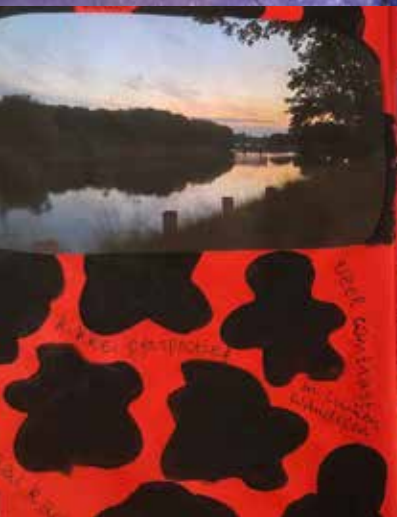
Willy Goossens

CREATIEF

Visueel dagboek

De leerlingen van het 2de jaar werden in het vak beeld uitgedaagd om hun dagelijkse indrukken weer te geven in een boekje. Ze legden hun ziel bloot met oog voor onderwerp, compositie, camera-standpunt, bladvulling, creatieve uitwerking ...

PRODUCTIEF

SP.Ace: Kiruna

Dit verslag beschrijft de reis van groep 2: Kathy, Maarten, Maël en mr. Vanderhoeven. We kwamen nog maar net aan in Kiruna toen we het slechte nieuws kregen: "We zitten met een probleem, Aegis doet vreemd". We hadden ons onze aankomst wel anders voorgesteld. We waren toen nog niet eens 24u in België geweest na de eindejaarsreis, en nu dit. Dat beloofde!

Na alle formaliteiten van veiligheidsbadges aan de ingang van ESRANGE (European Space Range) hebben we onze spullen afgezet op de kamers. En dan meteen naar de werkplaats, de zgn. "Dome". Onze eerste taak: de Aegis problemen aanpakken.

Het doel van Aegis is om X- en Gammastraling te meten tussen het aardoppervlak en de ruimte. Daartoe hebben we twee toestellen

gebouwd: eentje met een loodlaag als afscherming en eentje zonder, als referentie. En de twee toestellen zullen gemonteerd worden in de Texus-58 raket: een Duits-Braziliaanse sondeerraket van het type VSB-30. Die lanceert geen satellieten (er komt niks in een baan om de Aarde) maar kan wel 400kg instrumenten 250km hoog brengen (de ruimte begint al op 100km). Die 400kg instrumenten valt dan terug naar de Aarde (wat 6 minuten gewichtloosheid oplevert voor wetenschappelijk onderzoek) en maakt een zachte landing met behulp van een parachute.

Bij de 400kg van Texus-58 zouden dus 2 Aegis experimenten van het college zitten, elk goed voor ongeveer 200g. Maar wat bleek: om onduidelijke redenen was de printplaat niet correct. Onze klok: verkeerd aangesloten. Onze

SD-kaart (geheugenkaart): ook verkeerd aangesloten. Hoe kon het zijn dat we dat niet vroeger hadden opgemerkt?

Maar opgeven kennen we niet! Kon de missie nog gered worden? Degenen die de vrijdag ervoor al waren aangekomen (Lore en mr. de Schrijver) hadden er al zwaar voor moeten werken. Na heel wat kopzorgen, opzoekwerk en opties bestuderen hebben we een plan B uitgedokterd: we konden de klok schrappen en op de interne klok voortgaan. De geheugenkaart kon eigenlijk niet gemist worden: het intern geheugen van de Arduino was amper 1kByte, goed voor 1024 karakters. Maar als we superzuinig waren en de software zo herschreven dat we het aantal X- en Gammastralen bijhielden per exact bepaalde seconde, dan was het niet echt nodig om de tijd zelf te

noteren en konden we ons beperken tot de straling. Als er dan niet té veel straling was (grotere getallen vergen meer geheugenruimte) hadden we misschien nét genoeg geheugenruimte voor de de hele vlucht. Oef: een oplossing!

OK, volgende stap ... verder werken om Aegis stevig in de doosjes te krijgen. Want zo'n raket trilt ontzettend hard bij de lancering, en vijzen zouden kunnen loskomen: batterij, printplaat, deksel, zelfs de hele Aegis doos zou kunnen loskomen en schade veroorzaken. Maar met wat epoxy op de vijzen kreeg je dat doosje echt niet meer open.

Na de eerste zware dagen hadden we wat vaker vrije tijd. Toen hing alles meer af van de planning van ESA en DLR (Deutsche Luft- und Raumfahrt, de Duitse ruimtevaart-organisatie). Daardoor konden we gelukkig live de lancering zien van de raket van de universiteit van Stuttgart. Daar hadden de studenten in aerospace-engineering

een raket gebouwd om het hoogterecord voor studenten te breken. En voilà: van 32km is het record verhoogd naar 64km! We hebben natuurlijk ook een bezoek aan hun werkplaats proberen regelen. En een dag later kregen we inderdaad een rondleiding, waarbij we het neergestorte restant van hun eerste raket konden zien, en mochten we zien hoe de tweede raket geassembleerd werd.

En toen was het weer onze beurt om iets te doen: we moesten aanwezig zijn voor de montage van Aegis op de raket. Het was verbazend om te zien wat voor precies werkje dat was. Nadat onze 2 bakjes gemonteerd waren, mochten we onze naam erop schrijven. Zo zijn onze zelfgeschreven namen dus in de ruimte beland. Op de printplaten van Aegis stonden ze al gedrukt, als waarschuwing aan onze opvolgers: alles controleren! En dan opnieuw. En dan toch nog maar eens, omdat er altijd foutjes aan de aandacht ontsnappen!

Door slecht weer was de lancering intussen uitgesteld en dus hebben we onze tijd nuttig besteed met andere dingen: verder werken aan andere SP.Ace projecten en kennismaken met vele studenten en wetenschappers. Maar toch, geen betere rust tussen het programmeren dan een fietstochtje en een wandeling door het bos (met eigenlijk belachelijk veel sneeuw). En 's avonds: de recreatieruimte. Eerlijk gezegd stond pingpong spelen tegen een groep universiteitsstudenten die een raket gaat afschieten, niet echt op onze lijst van verwachtingen.

Uiteindelijk keken we van thuis uit maandagochtend via de livestream naar de raketlancering, en het was gewoon ronduit indrukwekkend. En 2 weken later kregen we via een brief uit Kiruna de gegevens over de vlucht: 250km hoog, 7 minuten gewichtloosheid (en een crash in het verkeerde land, compleet met diplomatiek incident tussen Zweden en Noorwegen).

Tot besluit: het was een zeer aangename, soms wat intense maar zeer leerrijke reis. Zo'n plek mogen bezoeken (Esrange) laat je toe om mensen van over de hele wereld te ontmoeten en met hen mooie connecties te leggen, allemaal dankzij de wetenschap!

Ps: Groetjes aan Ida, de coolste astrofysica!!! (Ida is Poolse studente aan de Universiteit van Manchester, doctoreert in astrofysica op een studie van de atmosfeer van exoplaneten) en was als waarnemer aan ons team toegevoegd.

Maarten Vandecasteele, Lore De Becker, Kathy Korasak, Maël Van Roost o.l.v. Robin Vanderhoeven en Erik de Schrijver

ACTIEF

Noord-Italiaanse mijmeringen. Onze eindejaarsreis

Het was fantastisch.

De eindejaarsreis was, en ik denk dat ik nu voor iedereen spreek, niets anders dan geweldig. We hebben er bijna alles ondernomen wat je je kan voorstellen, uitgebreid gewandeld in bossen en steden, gesocialized, geklommen, véél gezongen en nog meer ijsjes gegeten. Onze dagen waren van 's ochtends tot 's avonds, en zelfs 's nachts, gevuld met fun en avontuur.

En hoewel het op sommige momenten duidelijk werd dat het een eerste keer betrof voor de jonge, organiserende leerkrachten, hebben ze toch bijzonder goed hun plan kunnen trekken en zich uitmuntend van hun taak gekweten. Een paar extra bussen nemen en over een autosnelweg stappen en we waren terug op het juiste pad.

Verder hebben we heerlijk kunnen genieten van ons hostel, dat meer leek op een hotel, en ons hotel, dat meer leek op een hostel, met een zwembad dat volgens onze metingen op ongeveer -58°C geprogrammeerd stond. In Italië kan het in april best wel koud worden, maar dat heeft ons er niet van weerhouden een perfecte tan te krijgen, en zelfs een verbrand hoofd in mijn geval.

Er bestaat naar mijn aanvoelen geen zweem van twijfel over het feit dat zowel alle leerlingen als

leerkrachten een zeer goede tijd hebben gehad en ik hoop dat alle daargesmede banden voor altijd zullen blijven. Met deze optimistische noot sluit ik mijn overpeinzing van een magische reis, die ik nooit zal kunnen vergeten.

Dank u aan iedereen die deze ervaring, door puur zichzelf te zijn, tot een week van 24 karaat goud heeft gesmolten.

Iwan Mommaerts (6HUM2)

